

[Statsministeren.]

er nået. Regeringens politik på dette område vil være — jeg skal nævne den i 4 punkter —:

1) fortsat at arbejde for en reduktion af skrannerne for verdenshandelen bl. a. ved som led i toldnedsættelsesforhandlingerne i Genève under den såkaldte Kennedyrunde at tilbyde en 50 pct.s reduktion af de danske todsatser, kun betinget af, at vor eksportside opnår tilsvarende fordele;

2) aktivt at medvirke til at udbygge og styrke EFTA-samarbejdet med henblik på at opretholde den betydelige stignings-takt i eksporten til dette område, der er begyndt jævnsides med afviklingen af toldskrannerne mellem medlemslandene;

3) trods den stigende diskrimination med alle midler at arbejde for at opretholde og om muligt udvide vor traditionelle eksport til fællesmarkedslandene, først og fremmest til Tyskland, og dette gælder såvel på landbrugsområdet som på industriområdet;

4) at bestræbe sig for at øge samhandelen med landene uden for de to markedsgrupper, d. v. s. i første række at øge handelen med og eksporten til USA og Sovjetunionen, men også at søge eksporten udvidet til en række fjernere lande. Det er vort indtryk, at der i disse områder stadig eksisterer betydelige uudnyttede muligheder, som dansk landbrug og industri kan få gavn af i deres fortsatte eksportbestrebelse.

Jeg nærer tillid til, at dansk erhvervsliv i den foreliggende situation vil forstå at udnytte alle disse muligheder, således at vi økonomisk vil stå godt rustet til at deltage i opbygningen af et større Europa, den dag dette bliver aktuelt.

Jeg skal så gå over til at gøre nogle bemærkninger om den hjemlige økonomi. På dette område var de bemærkninger, der i går fra oppositionens side blev fremsat i debatten, præget af en vis kritik af regeringens økonomiske politik. Det kunne være fristende for mig at fordybe mig i en sammenligning af den kritik, vi hørte i går, med den, vi hørte ved den tilsvarende debat ved folketingets åbning sidste efterår. Dengang var der under åbningsdebatten også en vis kritik, men den tog stort set sigte på det modsatte af det, vi hørte i går. Det, der blev bebrejdet os under åbningsdebatten, var, at der nu var en

risiko for øget arbejdsløshed. Man sagde til os dengang, at der var en risiko for nedadgående produktion; men i går var man dybt bekymret over det stik modsatte, over mangel på arbejdskraft og et for stærkt pres på økonomien. Så svingende er oppositionens vurderinger. Jeg skal i øvrigt lade dette ligge.

Derimod forekommer det mig magtpåliggende at fremhæve, at man kan få det indtryk, at kritikerne ikke anskuer vore økonomiske problemer i det rette perspektiv. Udgangspunktet for enhver bedømmelse af vore økonomiske stilling må nemlig være, at det danske samfund i disse år befinder sig i en rivende økonomisk udvikling, præget af stigninger på næsten alle områder, stigning i produktion og levestandard, af store forskydninger i erhvervsfordelingen og af visse forskydninger mellem de forskellige dele af landet. Det er næppe for meget sagt, at de ændringer i vort lands økonomiske struktur, vi gennemlever, er af en sådan størrelsesorden, at de må udøve en indgribende indflydelse på forholdene omkring os og dermed på den økonomiske politik, der kan føres og bør føres. Dette kommer måske klarest til udtryk over for de tilpasningsproblemer og vanskeligheder, som uundgåeligt opstår i en sådan vældig udviklings kølvand. Det er disse tilpasningsproblemer og vanskeligheder, som vi forudsætter den økonomiske politik skal løse. Hertil skal jeg vende tilbage.

Hvis man imidlertid udelukkende koncentrerer det politiske søgelys om disse vanskeligheder, overser man årsagerne til dem, og man overser det perspektiv, udviklingen åbner for os, og da bliver debatten alt for begrænset. Vi må nemlig ikke glemme, at denne voldsomme bevægelse og udvikling i Danmarks økonomiske liv først og fremmest bringer landet og befolkningen fordele. En stigning i levestandarden på en fjerdedel i løbet af 5-6 år er måske det mest påfaldende og det, der er lettest at tage og føle på. Men i virkeligheden har vi jo i denne periode kunnet løse eller lette en række økonomiske problemer, som sidst i 50'erne syntes næsten uløselige, og som dengang var en udbredt kilde til bekymring hos os alle. På arbejdsmarkedet har arbejdsløsheden bogstavelig talt kunnet udryddes.